

vati« stali by se členové družstva, rolníci, podnikateli, jejich činnost družstevní nesměřovala by již přímo k podpoře jich výdělku nebo hospodářství tím, že by levněji získali pro sebe potřebnou mouku a pečivo, nýbrž k tomu, by jako každý jiný podnikatel docílili zisku prodejem těchto výrobků komukoli, čímž by vyvíjeli v podstatě činnost jakéhosi výrobního družstva mlynářů a pekařů, jak naznačil již rejstříkový soud. Pokud pak jde o navrhovanou změnu § 12 stanov v tom směru, že pozvání k valné hromadě může se dít také veřejnou vyhláškou, vyvěšenou v místnosti družstva »neb řádně uveřejněnou nejméně sedm dnů předem valné hromady« plyne z § 5 čís. 8 a 11 zákona čís. 70/1873 ř. zák., že nutno již do stanov pojmouti, jakým způsobem se děje svolání valné hromady, tedy také jak má býti vyhláška uveřejněna (srov. k tomu rozhodnutí čís. 8435 sb. n. s.).

Čís. 11063.

I při zmeškání žalobní odpovědi (§ 398 c. ř. s.) jest vydati rozsudek na základě přednesů při prvním roku, jež se shodují se žalobou. K dalšímu skutkovému tvrzení v přípravném spise žalobce, jímž bylo navrženo vydání rozsudku pro zmeškání, nelze přihlížeti.

(Rozh. ze dne 5. října 1931, Rv I 1929/30.)

Manželka domáhala se žalobou, zadanou na krajském soudě, na žalovaném manželi placení výživného měsíčně 300 Kč. Ježto manžel zmeškal lhůtu k žalobní odpovědi, navrhla manželka podáním č. ř. 5, v němž uvedla nové skutkové okolnosti, vydání rozsudku pro zmeškání. Soud první stolice usnesením ze dne 14. září 1929 zamítl návrh na vydání rozsudku pro zmeškání, usnesením ze dne 9. října 1929 zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, nehledě k použitému důvodu zamítnutí, znovu rozhodl o návrhu žalobkyně na vydání rozsudku pro zmeškání. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu (uveřejněno pod čís. sb. 9946). Rozsudkem ze dne 17. října 1929 vyhověl soud první stolice návrhu žalobkyně na vydání rozsudku pro zmeškání a uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Jádrem odvolání jest výtku nesprávného posouzení věci po stránce právní, jež spatřuje odvolatel ve dvou směrech, a to a) v tom, že neměl napadený rozsudek pro zmeškání ze dne 17. října 1929 býti vydán proto, že v době jeho vydání byl návrh na vydání rozsudku pro zmeškání ještě zamítnut; b) v tom, že rozsudek pro zmeškání, byv přece vydán, měl vzhledem k ustanovením §§ 396, 398 a 399 c. ř. s. zníti v ten smysl, že se žaloba zamítá. ad a) V té příčině uvádí žalovaný, že první soud návrh na vydání rozsudku pro zmeškání zamítnul usnesením ze dne 14. září 1929, vrchní soud usnesení prvního soudu však zrušil, což znamenalo změnu rozhodnutí prvního soudu. Podle názoru odvolatele nebylo proto zrušující usnesení odvolacího soudu ještě právoplatné, pročež rozsudek pro zmeškání v tomto období, dne 17. října 1929,

neměl býti vůbec vydán. Z této okolnosti nemůže však odvolatel pro sebe těžiti i kdyby pravdou bylo, že napadený rozsudek v den 17. října 1929 neměl býti vydán, poněvadž řečené rozhodnutí vrchního soudu ze dne 9. října 1929 nabylo moci práva, byvši potvrzeno rozhodnutím nejvyššího soudu v Brně ze dne 30. května 1930, č. j. R I 274/30-1 (čís. sb. 9946). ad b) Odvolatel popírá, že jsou splněny předpoklady pro vydání rozsudku pro zmeškání ve smyslu §§ 396, 398 nebo 399 c. ř. s., a to i s hlediska práva procesního, i s hlediska práva hmotného, a zastává názor, že pro nedostatek těchto předpokladů měla býti žaloba zamítnuta. O přípustnosti rozsudku pro zmeškání s hlediska procesního práva jednati na tomto místě jest zbytečné a nepřípustné, poněvadž věc po této stránce byla právoplatně rozřešena pořadem stolic. Zbývá jen zabývati se odvoláním žalovaného, pokud tvrdí, že s hlediska práva hmotného byl odsuzující rozsudek pro zmeškání pochybený. V té příčině cituje odvolatel sice správně zákonná ustanovení §§ 396 a 398 c. ř. s. a jest mu dáti za pravdu i v tom, že, zamešká-li ta neb ona strana první rok (§ 396), nebo nepodá-li žalovaný včas odpověď na žalobu (§ 398), jest míti přednes strany se dostavivší za pravdivý a učiniti základem rozhodnutí soudního. V souzeném případě nepodal žalovaný odpověď na žalobu. Jde tedy o případ § 398 c. ř. s. a účinky zameškání jeví se v tom, že přednes strany se dostavivší, žalobkyně, jest míti za pravdivý. Přednesem tímto nelze však rozuměti nic jiného než obsah žaloby, neboť jen tato byla přednesena a to při prvním roku, dne 10. října 1927, při němž žalovanému byla udělena lhůta k odpovědi na žalobu, již však nepodal. Žalovaný mylně vychází z toho, že i obsah přípravného spisu, návrh ze dne 4., správně 6. září 1929, čís. 5, jest považovati za přednes strany žalující. To nelze již proto, že toto podání nebylo ani žalovanému doručeno, jak patrně z usnesení krajského soudu ze dne 14. září 1929, č. ř. 5. O obsahu tohoto podání nebylo ustanoveno ústní jednání, což stalo se právem, jak níže ještě bude doloženo; věcný obsah podání toho nebyl proto předmětem jednání. Byl proto rozsudku prvního soudu položen za základ jen skutkový přednes žalující strany při prvním roku, to jest obsah žaloby. Podle toho jest však odsuzující rozsudek prvního soudu, uznávající nárok žalobkyně, odůvodněný a odvolatel se ani nepokouší o to, by po této stránce, s hlediska materiálního práva, rozsudku prvního soudu něco vytýkal. Zcela bezdůvodná jest výtká rozporu se spisy, jež prý spočívá v tom, že procesní soud má za pravdivé tvrzení žalující strany, nepřihlížejí k obsahu podání č. ř. 5. V té příčině odkazuje se na vývody právě uvedené. Vzhledem k předpisům civ. řádu soudního o ústním jednání a o tom, že přípravné spisy mají jen za účel ústní jednání připravit, a o tom, že nepodáním odpovědi na žalobu již byly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozsudku pro zmeškání, nebylo pochybnosti o tom, že základem rozsudku může býti jen obsah žaloby. K ustanovení ústního jednání o obsahu přípravného spisu č. ř. 5 nebylo příčiny, proč řízení nezůstalo vadným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel provádí především dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a má za to, že žalobě bylo neprávem vyhověno, poněvadž odvolací soud právě tak jako první soud, nepřihlížely k obsahu podání žalobkyně, a nevzal okolnosti tam uvedené za prokázané, ač jde o rozsudek pro zmeškání podle § 398 c. ř. s. Než z ustanovení § 398 c. ř. s. plyne, že i při zmeškání žalobní odpovědi jest vydati rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., tedy na základě skutkových přednesů, jež jest považovati za pravdivé a jimiž jsou přednesy při prvním roku, jež se shodují se žalobou. K dalšímu skutkovému tvrzení v přípravném spise žalobkyně, jímž navrženo bylo vydání rozsudku pro zmeškání, nelze podle citovaných zákonných předpisů přihlížeti (srov. roz. čís. 1424 sb. n. s.). Nepřihlížel proto právem odvolací soud ke skutkovým tvrzením přípravného spisu žalobkyně čís. ř. 5 a vycházel jen ze skutkových tvrzení žaloby, jež vzal za zjištěné. Že by věc byla s právního hlediska nesprávně posouzena, vychází-li se z těchto zjištění, žalovaný ani netvrdí. Není tu proto uplatňovaného dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení. Názor dovolatele, že ho měl první soud vyzvat, by se vyjádřil o přednesu žalobkyně, odporuje zákonným ustanovením §§ 396 a 398 c. ř. s. a nezůstalo proto řízení odvolací vadným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), když odvolací soud schválil postup prvního soudu a shledal bezdůvodnou výtku žalovaným v tomto směru činěnou. Pokud dovolatel vytýká jako vadnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) a rozpor se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), že odvolací soud nepřihlížel k tomu, co žalobkyně udala ve svém přípravném spise čís. ř. 5, je výtku ta bezpodstatná, jakž plyne z toho, co shora uvedeno. Že se žalobkyně vzdala zažalovaného nároku, z podání neplyne a neplyne to ani z jejího podání čís. ř. 4, jímž procesnímu soudu jen oznámila, že strany obnovily p r o z a t í m manželské společenství, a vzala zpět návrh na určení prozatímního výživného. Je proto dovolání bezdůvodné a nebylo mu vyhověno.

Čís. 11064.

Proti směnečným platebním příkazům, proti nimž nebyly vzneseny námitky, není přípustná obnova řízení .

(Rozh. ze dne 5. října 1931, Rv I 365/31.)

Žalobu, by byla povolena obnova směnečného řízení Cs 52/24 a by směnečný platební příkaz ze dne 13. srpna 1924 byl zrušen, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Podle § 541 c. ř. s. jest jednati především o důvodu a o přípustnosti obnovy. Obnova v souzeném případě jest nepřípustná, protože podle § 530 c. ř. s. může býti opět obnoveno jen řízení skončené rozsudkem. Řízení Cs 52/24, jehož obnovení se žalobce domáhá, skončilo vydáním směnečného platebního